

Pohledy v zádech

„Dobrý den!“ pronesl ředitel.

Tygři se na něj překvapeně podívali.

„No, moc dobrý není,“ podotkl Luk. „Naštěstí máme čísla svých míst napsaná na obálce.“

Ředitel mu položil ruku kolem ramen. „Je mi to opravdu moc líto, děti! Snad se všechno co nejdříve vysvětlí a představení už proběhne bez problémů.“

„Snad,“ utrousil Luk váhavě.

Znovu zazvonilo, tentokrát trochu déle. Biggi chodila do divadla ráda a věděla, že tohle zvonění je poslední před začátkem představení.

Ke Klubu Tygrů a k řediteli přistoupil policista: „Dokázali jsme zjistit čísla sedadel jen u těchto tří mladých návštěvníků. Ostatní si nedokázali vzpomenout. Nevadilo by vám, kdybyste chvíli počkali venku? Domníváme se, že zločdři budou sedět na vašich místech.“

Patrik rozhořčeně zalapal po vzduchu. „Jasně že by nám to vadilo! Chtěli jsme přece vidět celé představení!“

„Vezmu vás za jeviště,“ navrhl ředitel. „Bude se moct dívat ze strany. Takhle blízko se k samurajům nikdo jiný nedostane.“

„Tak dobře, to bude paráda!“ vykřikli Tygři nadšeně.

Ředitel je zavedl ke skrytému postrannímu vchodu. Dveře se daly otevřít jen speciálním klíčem. Šli kousek chodbou a pak prošli dalšími kovovými dveřmi.

„Tady odtud uvidíte nejlépe,“ zašeptal ředitel a postrčil děti přímo vedle opony. Klub Tygrů zvědavě vykukoval na jeviště. Na zadní straně byl postaven zlatě se lesknoucí japonský pavilon. Vpravo a vlevo od něj vedly dva prohnuté můstky k přední části jeviště.

„Dámy a pánové!“ zazněl hlas z amplionu do hlediště. „Právě máte možnost seznámit se se světem samurajů!“

Opona se s tichým bzučením roztáhla a shora se dolů spustil obrovský gong. Na jeviště vstoupil Japonec v dlouhém zeleném plášti a udeřil do gongu, jehož hluboký tón se rozezněl po celém divadle.

Brána zlatého pavilonu se rozletěla a vyšel z ní samuraj. V záři reflektorů se zalesklo jeho umělecky zdobené brnění z kovu a kůže.

Hledištěm zaburácel nadšený potlesk.

Biggi náhle přepadl zvláštní pocit, že ji někdo pozoruje. Aby nepropásla nic z představení, otočila se jen na kratičký okamžik. Nikoho však za sebou nespátřila. A Patrik s Lukem stáli krok před ní.

Samuraj vytáhl dlouhý meč a švihl jím ve vzduchu, jen to zasyčelo.

Muž, který předtím udeřil do gongu, vyhodil do vzduchu kousek papíru. Samuraj pod ním podržel meč. Sotva se padající papír dotkl jeho ostří, rozpadl se na dva kusy. Publikum opět aplaudovalo.

Biggi neklidně přešlapovala z nohy na nohu. Pořád ještě cítila pohledy v zádech.

Na jeviště vtrhly čtyři černě zamaskované postavy a zaútočily na samuraje. Propukl působivý boj. Protivníci však neměli šanci a brzy všichni leželi na zemi.

Biggi se už mezitím cítila natolik nepříjemně, že se prudce otočila, protože se jí zdálo, že se neznámý pozorovatel nachází těsně za ní. Ale opět nikoho nezahlédla. Namlouvala si něco?

Přepadení

Biggi začala být neklidná. Štouchla do Patrika, ten ale jen zasyčel: „Pssst.“

„Někdo stojí za námi a zírá na mě,“ zašeptala mu Biggi do ucha.

„Asi jsi jeho typ!“ odpověděl Patrik s úšklebkem, aniž odvrátil pohled od jeviště.

Útočníci byli poraženi. Samuraj se napřímil a vyrazil ze sebe triumfální pokřik. Obecenstvo tleskalo a dupalo.

„Paráda!“ vydechl Patrik.

Shora se na samuraje spustila klec ze dřeva a papíru. Tygři nevycházeli z údivu, když ji japonský samuraj rozsekal sedmi ranami meče na padrť.

Čtyři černí bojovníci překvapeně vyskočili. Shora sjeli po laněch další dva a s kopími se vrhli na samuraje. Ten v mžiku vytáhl další, kratší meč a bránil se útočníkům zbraněmi v obou rukou.

Protože kluci měli oči jen pro boj, Biggi se rozhodla podívat, kdo se skrývá za úzkým postranním závěsem.